

Aziz Varlığımdan Arda Kalan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Temmuz 2024

“Aziz varlığımı son dakikasına kadar aynı görüşle ayakta tutmak gibi bir görevim olduğunu hissediyorum. Oysa sevgili Bilge, aziz varlığımı artık ara sıra kaybettiğim oluyor. Fakat yaralı aklım, henüz gidecek bir ülke bulamadığı için bana dönüyor şimdilik. Biliyorum ki, bu akıl beni bütünüyle terk edinceye kadar gidip gelen aziz varlık masalına kimse inanmayacaktır.

Ben ölmek istemiyorum. Yaşamak ve herkesin burnundan getirmek istiyorum.”(Oğuz Atay)

Terk edilmişliğin minvalinde, seken bir tohum misali:

Ruhumun ikbalinde saklı umuda meyyal

D/okunaklı el yazımdan arda kalan

Ne kul hakkı yemişliğim vardır

Ne de ruhumun külliyesinde çıkan yangın yalandır...

Ve işte neşretti ilhamın öldürücü gücü ruhun güdüsü:

Sıra sayı sıfatlarından arındığım ne ki, arakladığım ölüm ihtimalinin misliyle getirisi:

Ne hıncı diner iblisin ne de kâfirin zulmü:

Ekmek elden su gölden olsaydı keşke şiirler:

Ah, bilemediğim kalem midir mutluluğun öncüsü?

Muaf tutulduğumsa gerçektir, hayattan nasıl ki haydan gelen ilhama suyolu belledim o silme tuşunu ve

tekerinde tekelinde kırgın sözcüklerin baş eğdiğim imgeler tarafınca mı terk edildim?

Ruhun nüktesi:

Sözcüklerin zevcesi...

Yalnızlığın sancağına sıkı sıkı bağlı, eremediğim hidayetin ve ihmali nihayetin varla yok arası ağrılarım, başını b/ağladım şiirlerim ve mısralarım ve işte teşrif eden günün ve işte tasfiye ettiğimden de öte sürgün edildiğim ne çok kıta ne çok coğrafya hali hazırda tayin edemediğim bir ihtimal ki: önce ölüp sonra doğduğum mudur benim tek gerçeğim mademki vuku buldu bulacak o tevafuk: aralıksız çektiğim eziyet varsın olsun meziyet addedilsin şu yumruda şu yamukta şu duyguda değil de demekle mükellef olduğum ne kadar doğru varsa tespit edilmişliği meleklerin nezdinde ve işte akıl meleklerimin telaşı ile yamadım beyaz sayfayı yarılardım da ömrü madem.

Kurşun ağırlığında bir gün:

Adı Temmuz adı sıcak adı yâdında mazinin yılların da hezeyanını içinde barındıran bir ay, mevsimin içinde kalan ukdesinden de ayrı düşmüş temsili bir resim gibi ve ruhun teslimiyetine henüz vakit varken, kardığım bir şiir bir imge ve işte ütülü mevsimin had safhadaki sıcaklığı diri gölgelerin dahi yere kapaklandığı.

Zemheride doğan bir çiçek olmayı dilediğim kadar da var hani:

Sıcağın bunalttığı ve göğüs kafesimde açan çiçeklerin dahi tekbir getirdiği.

Sözcükler melun.

Sözcükler zaaf yüklü.

Sözcükler kabrimin ıssızlığına bazen bir çentik ekleyip de yaşamı yaşanır kılandan da öte ve ne zamanki sus pus olsa kalem, bilemediğim kadar ucunu varsın tutulsun nutku varsın yazmak bir işkence addedilsin daha doğrusu yazamadığımda kutladığım bir yıl dönümü ölümle tokalaşan elimde kalem göğün muhtevası ve işte yere çöreklenen bir karanlık bir ihanet:

Aziz varlığımdan arda kalansa varsın olsun bir rivayet...

Kuş uçmaz kervan geçmez.

Kurda kuşa yem olmamak adına kanatlanıp da semayı kucaklamak.

İçimin hengâmesi yerküren efsanesi bir zümre mademki sözcüklerin çetelesi ve işte yanına çentik attığı her bir cümle inleyen namelerin başkaldırısı ve çırpı bacaklı kalemin de bekası nazlı nazlı gerinen bir yavru kedi misali pençelerini de geçirdi mi boş beyaz sayfaya içimi tırmalayan sesi yalnızlığın paye vermediğim kadar da gücümün yettiğinden de öte gücüme giden, ey şatafatlı yalnızlığım.

Üstadın da vurguladığı üzere:

"Bu nedenle, sevgili Bilge, mutlak bir yalnızlığa mahkûm edildim. "

Her düş bir düşüş.

Her düşüş özdeş işte düşüş demekle hemhal elimde zar ve de eşrafın okuduğu martaval.

Kıyıma uğrayan şu yürek her ne kadar seferberlik ilan etse de illa ki sil baştan yaşan.

Silmeden de yaşını yasın tohumunu atan her şiir özveri ile imgelerin çapağını temizleyip de şair özenle yerleştirirken sözcüklerini ve işte kalemin berhudar yalnızlığı bilse de beyhude olduğunu zamansın gidişlerin ve yalnızlığın aslında bir kehanet olmadığını ispatlıyor işte yazılanlar.

Bazen sonlanan ilham.

Solan yüzün de döktüğü güller ve yaşlar.

Dökümlü eteklerinde mevsimin ve Temmuz sıcağının nefesleri kestiği.

Uyruđu yok elbet duyguların ama ulak bildiği kadar da yüreğin, kalemin önderliğinde kalender günün hikâyesini yazmakla mükellef yazar.

Sıcak ya da soğuk fark etmiyor aslında yeter ki yürek soğumasın yeter ki kalemin alın terini silsin ilham: Yalnızlığın seyyah varlığı da vücut bulduğu kadar kalemin dilemması ve her satır başı yeni bir umuda alkış tutarken umurunda mı yazarın dünya, yanı başında çağlayan şelaleye vakıf olansa sadece kalp gözü ve işte sığağı delen nemi yüreğin ve suyun iradesi ve kaldırma gücü her ne kadar yazar kaldıramasa da hayatın ağır yükünü ve debdebeli yalnızlığın da kilit noktası iken coşkunun saf tuttuğu ilhamın ve de yazarın yaşadığı hayatın arkasındaki sahne ve gerçekler...

İRdelediği kadar duyguları.

İbraz ettiği kadar ruhundaki yalnızlığı.

Ket vurulan mutluluk ne ki kalem yazmadıktan sonra ve acısı ile tatlısı ile geçen hayatın zindanında saklı tozlu anıları ile hayatın da tozunu dumana katan bir şiir sevdalısı şakıyan yüreğin hem gülü hem bülbülü...